

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια δεκακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίῃ,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιστῆ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Ἰουνίου δεκάτῃ ἑβδόμῃ,
ἀπὸ ἥλιο πυρόνουν οἱ δρόμοι.

Διακόσα πενήντα κι' ἑπτὰ,
καλοκαίρι δίχως λεπτὰ.

Ἦτον μεγάλον Δεληγιάννη,
ποῦ ταξίδι τώρα κάνει.

Δεχθῆτε τον, Παρισινοί... καλῶς νὰ σᾶς ὀρίσῃ...
ἄς τὸν δεχθῇ κι' ὁ Μπούφαλομ' Ἐρυθροδέρμωνσμήνος...
ὁ Θεωδωράκης ἔφυγε καὶ πάει 'στὸ Παρίσι
'στὸ τμήμα τοῦ σὴρ Παντιᾶ νὰ ἐκτεθῇ κι' ἐκεῖνος.
Προσέχετε, Παρισινοί, καὶ σύ, βρε Βουλαντζέ,
μήπως ὁ στρατηλάτης μας σᾶς πάρῃ 'στὸ μεζέ.

Ὁ ζέφυρος τῆς ἄσπραις του μπαρμπέταις ἄς φυσᾷ,
ἄς ρίπτῃ βλέμμ' ἀτάραχον 'στῶν θαλασσῶν τὰ βάθη,
ὀνειράτα τριγύρω του ἄς βλέπῃ περισσά,
κι' οὔτε στιγμὴν ναυτιάσιν καὶ ζάλην ἄς μὴ πάθῃ.
Ὁ Θεωδωράκης ἔφυγε... ἄς πάῃ 'στὸ καλό...
μπουνάτσα τοῦ εὐχόμεθα καὶ ἡσυχον γιὰλό.

Ὁ Θεωδωράκης ἔφυγε... εἰς τὸ Παρίσι φθάνει...
τί τάχατε νὰ σκέπτεται; τί τάχατε θὰ κάνῃ;
'Στὸν Πύργον τὸν θεόρατον τοῦ Ἀΐφφελ ἀνέβῃ
καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπισκοπῶν καὶ τοὺς πολέμους ἄδων
'στοὺς ὄχλους τῶν Παρισινῶν μὲ στόμφον ρητορεύει,
καθὼς ὠμίλει ἄλλοτε 'στὰ πλήθη τῶν Ἀρκάδων.

Ἀλλόνζ ἀνφάν ντὲ λὰ πατρί!... φωνᾶς ἀκούει κι'
[ἄλλας...

ἐκτείνει πρὸς τὸ ἄπειρον φρενήρης τὰς ἀγκάλας,
τὸν Κλεμανσὼ περὶ βουλῆς καὶ ἄλλων ἐρωτᾷ,
πρὸς ὅλους υποκλίνεται, τοὺς πάντας χαιρετᾷ,
καὶ οἱ Φραντζέζ' οἱ φίλοι του τὸν βλέπουν σὰν χαῖροι
ἐνθ' συνδιαλέγεται μὲ τὸν Καρνὼ μαζί.

Εἰς τὸ Παρίσι μὲ τὸν νοῦ νομίζω πὼς γυρνῶ...
τὸν βλέπω 'στὰ Ἡλύσια μαζὶ μὲ τὸν Καρνὼ...
'Εξασφαλίζει πρὸς καιρὸν τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην,
ἐμπρὸς του καὶ ὁ Μπούφαλος μὲ χάσκον στόμα μένει,
αὐτὸς ὅπου κατέκοψε τὴν Χεῖρα τὴν Κιτρίνην,
ποῦ εἶχε γιὰ πατέρα τὴν τὴ Μύτη τὴν Κομμένην.

Σαστίζει μὲ τοὺς λόγους του τῶν φίλων του δ'νοῦς,
'στὸν Θεωδωράκη χαρτοσιὰ κι' ὁ Βουλαντζέ δὲν πιάνει,
τρελλαίνει καὶ τὸν Μπούφαλο καὶ τοὺς Παρισίνοὺς,
καὶ νύκτα 'μέρα τραγουδοῦν τὸ μάρε τοῦ Δεληγιάννη.
'Ὁ Θεωδωράκης ἔφυγε καὶ πάει 'στὸ Παρίσι...
δεχθῆτε τον, Παρισινοί... καλῶς νὰ σᾶς ὀρίσῃ.

Συμπόσιον Δημαρχικόν,
τὰ μάλιστα σημαντικόν.

Ἐτοῦ Θεωδώρακη τοῦ γιαιοῦ τοῦ πρώτου περιδῶλι
προσέτρεξαν φαιδρότατοι μετὰ σπουδῆς μεγάλης
ὁ Δήμαρχος Φιλημονᾶς καὶ οἱ Σύμβουλοι τοῦ βλοῦ,
γιατὶ τραπέζι ἔκανε ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης.

Καὶ ἦλθε ὁ Καλλιφρονᾶς, ὁ Πρόεδρος τῶν βλων,
ὁ Ἐένος μὲ τὴν μύτη του, ὁ Αἰσωπος, ὁ Σέλων,
ὁ Γέροντας, ὁ κωμῳδός, ποῦ εἶναι ἔλος πείρα,
ποῦ ἦρε πέρσι 'στὰ νερά ἕνα σωρὸ βατράχια,
καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ πίνει μόνο μπόρα
καὶ αὐτὴν συστήνει πάντοτε εἰς ἔλα τὰ στομάχια.
'Ο Ζαχαρίας ὁ γνωστός καὶ εἰς τὰ νερά ὁ μόνος,
'Αδριανὸς νεώτερος καλούμενος συγχρόνως,
γιὰ τοὺς μπατζάδες εἰδικός, τὰ παλαιὰ πηγάδια,
καὶ ποῦ τρύπαις ἀνοικταῖς θὰ στήση καὶ σημάδια.
'Εσχάτως μὲ τὸν Δήμαρχο τὰ εἶχε χαλασμένα
καὶ ἀγριοκυττάζοντο μὲ μάτια γουρλωμένα,
καὶ ὡς ἐκ τούτου σκάνδαλα συνέβησαν μεγάλα,
μὰ τώρα τὰ ξανάφτεχσαν καὶ εἶναι μέλι γάλα.

'Ο Ζαχαρίτσας, Σύμβουλος καθὼς καὶ δικηγόρος,
πρὸς δὲ ὁ Ψύλλας, Βουλευτὴς καὶ πρώτης λιμαδόρος,
Βουρνάκος, εἰς τὰ νοῦμερα τὰ μάλα εἰδικός
καὶ ἐπίτροπος Ἐκκλησιῶν καὶ Τραπεζιτικός,
ὁ Σούλης ὁ ἀθάνατος, ποῦ τὸ ἄλλο καλοκαίρι
ἐκ τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ μ' ὁκάδες θὰ μᾶς φέρῃ,
ὁ Μεταξᾶς, μηχανικός, ποῦ πηγάς θ' ἀνοίξῃ,
ποῦ ἔφαγε τὸν Σολωμὸ καὶ τώρα θὰ τὸ δείξῃ.

Μὰ ἦλθε μ' ἕνα φλάουτο καὶ ὁ γιαιοῦς ὁ Σπάθης
καὶ ὁ Κώστας ὁ Σταυρόπουλος καὶ ὁ Χοῖδᾶς ὁ Στάθης,
ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἐγλεντζέδες,
ποῦ γιὰ ραχάτι ἔφερε σαράντα ναργιλέδες.
Καὶ ὁ Χρηστομάνος ἦλθ' ἔκει μὲ ἔλο τοῦ τὸ θάρος
καὶ 'στὸ τοσυμποῦσι αὐθωρεῖ ἐπέπεσε ὡς γλᾶρος,
καὶ ἀμέσως ἐπλησίασαν οἱ ἄλλοι 'στὸ Τραπεζί,
γιατὶ εἴξουραν ὁ Χημικός πῶς 'στὸ φαί δὲν παίζει.

Κωνσταντίνιδης δ' ὁ πολὺς δὲν ἦλθε 'στὰ Πατήσια,
διότι, ὅπως ἔλεγε πολλῶν φλυάριων στόμα,
ἕνα 'ψηλὸ παρήγγειλε καινούριο 'στὰ Παρίσια
καὶ τὸ καπέλο φαίνεται δὲν ἔφθασε ἀκόμα.
Μὰ καὶ ὁ Δεικτάκης ἔλειπε καὶ ἄλλη συντροφία,
γιατὶ καὶ τοῦτος χάνεται μὲ τὰ Νεκροταφεῖα,
καὶ γιὰ νεκρούς σκοτίζεται καὶ τρέχει κάθε τόσο
καὶ δὲν τοῦ μένει μιὰ σιγμὴ νὰ τσοῦξῃ καὶ καμπόσο.

Προσῆλθε δὲ καὶ ὁ Δήμαρχος μὲ τσότριν ὑπὸ μάλῃς
καὶ ὁ Ἀμφιτρώων ἔπειτα, ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης,
μὲ μιὰ κοιλίτ' ἀδύνατη καὶ μούρη σὰν τὸ θεῖαφι,
καὶ πρὸς τὸν Ἀμφιτρώονα πᾶς δαιτυμὼν ἐστράφη.

Εἶχαν κηφετέδες μπόλικους καὶ ψάρ: σκορδαλιά,
μὰ ἦλθε καὶ ὁ Παντελῆς μαζί μὲ τὰ βιολιά,
καὶ ἐνθ' ἐσυμποσίαζαν οἱ Σύμβουλοι τοῦ Δήμου

αὐτὸς βαροῦσε 'στὸ βιολί τὸ λεγερὸ σπαθί μου
καὶ σαμπαῖ Σμυρναῖικο καὶ τοῦ σεβντὰ χαδάδες,
ποῦ κάνουν καὶ τοὺς πρὶ ψυχροὺς νὰ γίνουν κουδαρντάδες.

'Ο Παντελῆς μὲ τὸ βιολί τὴν εὐθυμίαν χύνει
καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἀμφιτρώωνος ὁ Δήμαρχος προπίνει,
εἰς τοῦτον δὲ Λατινιστὴ ὁ Λάμπρος ἀπαντᾷ
καὶ 'στὸ Τραπεζί: ἔξαλλος τοὺς γρόνθους τοῦ βροντᾷ.
Καὶ ὁ Χρηστομάνος ἀπλώσε σὲ μία τσότριν χέρι
καὶ γιὰ τὸ Γκᾶζ καὶ τὰ νερά θερμὰς προπόσεις φέρει,
καὶ ὁ κωμῳδὸς ὁ Γέροντας ἐξ ἔλης τοῦ καρδίας
προπόσεις γιὰ τὸν θάλασον τοῦ Ταβουλάρη κάνει,
καὶ λέγει πῶς ἐτοίμασε καὶ ἄλλας κωμῳδίας
καὶ παίγνια καὶ φλύακας, ποῦ κόσμο θὰ τρελλάνῃ.

'Ο Σπάθης δὲ ὁ ἱατρὸς καὶ αἰδοῦς γλυκὺς
ὑπὲρ κατευοδώσεως τῆς Φιλαρμονικῆς,
ὁ δὲ Βουρνάκος, Σύμβουλος ἐκ τῶν πολλῶ πεζῶν,
προπίν' ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς καὶ ἄλλων Τραπεζῶν,
καὶ οὐλόφως εὐχεταὶ νὰ γίνουν καὶ ἄλλα δάνεια,
ποῦ εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἶναι τοσοῦτον σπάνια,
ὁ Ἐένος δὲ ὁ μυταράς, τὰ ὕψη θεωρῶν,
προπίνει γιὰ τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ γιὰ τὸν Καλδερῶν,
καὶ ὁ Κώστας ὁ Σταυρόπουλος μὲ βλέμμα ἀκτινοδόλον
προπίν' ὑπὲρ νυμφεύσεως τῶν ἀνυπανδρῶν βλων,
καὶ ἰδίως τοῦ Φιλημόνος μὲ μιὰ καλὴ κυρά,
ποῦ μόνον μὲ τὴν προίκα τῆς νὰ φέρῃ τὰ νερά.

Καὶ ἄλλαι προπόσεις ἔγειναν μὲ τόσην εὐθυμίαν,
ἀλλ' ὅμως παραλείπονται διὰ τὴν συντομίαν,
καὶ οὕτω πῶς εὐφρόδουναι παρήρχοντο αἱ ὥραι
καὶ ὁ Σπάθης μὲ τὸ φλάουτο ἀρχίζει τὸ μινὸρε,
μὰ παίζει τὴν κιθάρα τοῦ καὶ ὁ Γέροντας μὲ χάρι,
ἐνθ' μακρὰν ἀκούονται ἀηδόνια καὶ γαϊδάροι,
καὶ ἐπάνω εἰς τοῦ Τραπεζιοῦ τὴν ζάλη καὶ τὸν βρόντο
κρατεῖ τὸ πρῶμ' ὁ Γέροντας καὶ ὁ Σπάθης τὸ σεγόντο,
καὶ ὁ Χοῖδᾶς 'ραχάτεψε μὲ ναργιλέ γεμάτο
καὶ ἕναν κηφετὴ ὁ Χημικός δὲν ἄφησε σὲ πιάτο.

Μὰ παίζει καὶ ὁ Παντελῆς ἀντάμικο χαδᾷ
καὶ ὁ Δήμαρχος σηκώνεται καὶ τὸ χορὸ τραβᾷ.

ΦΙΛ.— Καὶ ἂν πᾶς, Μαριώ μου, γιὰ νερὸ
δὲν διλέξες καλὸ καιρὸ.
'Οπου καὶ ἂν ρίξῃς τὴ ματιὰ
δὲν θαῦρης μιὰ σταλαματιὰ.

Καὶ ἂν πᾶς, Μαριώ μου, γιὰ νερὸ
καὶ ἐγὼ 'στὴ βρύσι καρτερῶ
νὰ σοῦ τσακίσω τὸ σταμνί
νὰ πᾶς 'στὸ σπητὶ ἀδειανή.

(Φωνάζουν βλοῖ ἐν χορῷ.)

ΟΛΟΙ.— Μὴν πᾶς, Μαριώ μου, γιὰ νερὸ
καὶ τὸν κακὸ μας τὸν καιρὸ
εἰς ἕνα μπάλωμα γερὸ.

(καὶ ὁ Σούλης ἀρχινᾷ
νὰ λέγῃ σιγανά.)

ΣΟΥ.— Θαυμάζομαι τὸ κερὸ νερὸ
—ὦχ! τὸ νεραντζοφιλημα
ὁπου σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
κατήντησ' ἕνα δῆλημμα.

Ἀπ' τὴν Πεντέλῃ 'πλάκωσε,
—ὁ Δήμαρχος τὸ 'τσάκωσε—
καὶ 'στὴν Ἀθήνα μπαίνει
τὴν καταδιψασμένη.

Ποτίζει δέντρα καὶ κλαριά
καὶ καθεμιὰ κληματαριά,

ποτίζει λειμονίσσας
—χαρά σας, κοπελίτσας—

Μὰ μὲς 'στὸ κατρακύλημα
—ὦχ! τὸ νεραντζοφιλημα—
κάθε νερὸ στερεῖται
καὶ ὁ Δήμαρχος χορεύει.

ΦΙΛ.— Νερὸ πολυδιήγητο, ποῦ τόσο σὲ προσμένω,
—Πιπερόριζα,
φιλή λιγνὴ μου μέση καὶ νὰ σ' ὀρίξω
λυπήσου ἕνα Δήμαρχο πολυδρασιμένο.
—Κάντα θάλασσα—
γιὰ σένα ἔως τώρα κόσμο 'χάλασα.

(Ὅλοι 'στὸ χορὸ πηδοῦν
καὶ μὲ κέφι τραγουδοῦν.)

ΟΛΟΙ.—Ουροδοχείο, μάτια μου, 'στὰ φρύδια σου θὰ χτίσω
κι' ἕνας διαδάτης θὰ γενῶ νάλω νὰ σὲ ποτίσω.

Δὲν ἔχει ἄλλος Δῆμαρχος τὴν ἰδική σου χάρι,
νὰ τοῦ ζυγίζουν τὸ νερὸ μὲ τὸ μαργαριτρί.

Βρυσούλα πεντοκάνουλη, νερὸ μου ζηλεμένο,
πετρόκτιστο πηγάδι μου, γιὰτ' εἶσαι στερεμένο ;

Ὑπομονὴ καὶ τὸ νερὸ θάλλῃ ἀπ' τὴν Πεντέλη..
ἀγάλι' ἀγάγια γίνεται κι' ἡ ἀγουρίδα μέλι.

Γαρούφαλό μου κόκκινο, γαρούφαλῶς κλωνάρι,
ὁ διάβολος μὲ τὰ νερὰ κι' ἐφέτος θὰ μᾶς πάρῃ.

Ἀπὸ τὰ δρὸ χειλάκια σου κατρακυλᾷ τὸ φέμμα
σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ ποῦ πάει ρέμμα ρέμμα.

Γιὰ τὴν Πεντέλη χάνομαι, γιὰ τὸ νερὸ πεθαίνω,
γιὰ ἐν' ἀπόπατο καλὸ σχίζω τὴ γῆ καὶ μπαίνω.

(Ἀφοῦ παρατραγούδησαν ἐκάθισαν καὶ πάλι
καὶ τὸ κρασί ἐκτύπησε εἰς ἔλῶν τὸ κεφάλι
κι' ὁ Δῆμαρχος ὁ κουβαρντιάς εἰς τὸ πλοῖ τὸ στρίωνει
καὶ εἰς τῆς τοῦ τραις ρίχνεται καὶ ξαναδευτερόνει.)

ΦΙΛ.—Βασιτάτε με, ὦ Σύμβουλοι... ζαλίζομαι... τὰ χάνω...
νά! νά! ὁ Πύργος Ἀΐφφελ 'στὸ Σύνταγμα ἐπάνω.
ἰδοῦ! ἐμπρός μας στέκεται... ὁ κόσμος θ' ἀπορήσῃ...
νὰ! ἔφθασα 'στὴν κορυφή καὶ βλέπω τὸ Παρίσι.
Νά! καὶ ὁ Μπούφαλος ὁ Μπίλ μὲ ἄγρια θηρία...
ἔλα καὶ σὺ νὰ τὸν ἰδῇς, καμμένε Ζαχαρία.
Νά! νά! κι' οἱ Ἐρυθρόδερμοι μὲ κόκκινα κορμιά...

(Εἶπε αὐτὰ ὁ Δῆμαρχος καὶ τσοῦζει ἄλλη μία.)

ΦΙΛ.—Γιὰ ἔλους θυσιάζομαι καὶ γίνομαι κομμάτια...
τί θέλετε, παρακαλῶ; ... χρυστάλλινα παλάτια;
νερὰ εἰς τὰς οἰκίας σας καὶ εἰς τὰς ὑπονόμους;
οὐροδοχεῖα, πίδακας καὶ χρυσταλλίνους δρόμους;
Ὅλα θὰ γίνουν... ἔγιναν... ἰδοῦ! ἐμπρός σας εἶναι...
ὦ φίλοι ἰστέφανοι, δαίμόνιοι Ἀθηναῖοι!...
ἀγαπητὸν πτολίεθρον καὶ πόλιν μου χρυσή...
εὐθύς τὴν ράβδον δότε μου τοῦ θεοῦ Μωϋσῆ
τὸ ἔδαφος αὐτῆς τῆς γῆς μ' ἐκείνην νὰ τρυπήσω
νὰ τρέξουν ἄφθονα νερὰ καὶ ἀπ' ἐμπρός κι' ὀπίσω...

(Προσφέρουν εἰς τὸν Δῆμαρχο ἕνα ραβδί γερό,
ὁ δὲ Φιλήμων τὸ κτυπᾷ καὶ φαίνεται νερό,
κι' ὁ Ζαχαρίας τὸ θαρρεῖ γιὰ παλαιὸ πηγάδι
καὶ σημειώνει παρευθὺς τὸ μέρος μὲ σημάδι.)

ΦΙΛ.—Ἐ! ἔ! τί ἀνακάλυψες κι' ὕδατων τρικυμία!

(Κτυπᾷ καὶ πάλι τὸ ραβδί καὶ σφίγγει ἄλλη μία.)

ΦΙΛ.—Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, τί διάβολο σᾶς λείπει;...
ἰδοῦ! ἰδοῦ κι' οἱ κρεμαστοὶ τῆς Βαβυλώνης κῆποι!...
ἰδέτε τί λαβύρινθοι!... εἰς τούτους ἄς κοπιᾶσουν
αἱ Ἀμαζόνες αἱ καλαὶ τὴν Ἀλεποῦ νὰ πιάσουν...
ἰδοῦ κι' ἀνέλπιστον νερόν... κανένας ἄς μὴ σκούζῃ...

(Κτυπᾷ καὶ πάλι τὸ ραβδί καὶ ἄλλη μία τσοῦζει.)

ΦΙΛ.—Τί θέλετε, παρακαλῶ, ἀκόμη νὰ σᾶς κάνω;
τὸ χρέος μου τὸ ἔκαμα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ὅταν ὁ Καῖσαρ ὁ πολὺς ἔλθῃ τῶν Γερμανῶν
καὶ ὅῃ τὸν Πύργον Ἀΐφφελ κι' ἐντὺς τῶν Ἀθηναίων
θὰ ὀνειρεύετ' ἔξυπνος τὸ Ἀστὺ τῶν Ἑλλήνων...
καὶ θὰ μὲ πάρῃ Δῆμαρχον διὰ τὸ Βερολίνον...

(Ἐνῶ στιγμὴν ὁ Δῆμαρχος τὸ στόμα του δὲν κλείει
ὁ Χρηστομάνος τὸ νερὸ ἐντέχνως ἀνελύει,
εὐρίσκει δὲ τὸν ἀφαλὸ βατράχου ἐπαράτου
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ Γέροντας νὰ βγάλῃ τὰντερά του.)

ΦΙΛ.—Τὰ πάντα ἔτελείωσαν... πετῶ εἰς τὸν αἰθέρα...
ὁ Αὐτοκράτωρ ἔρχεται... τραβάτε παραπέρα...
μοῦ σφίγγει τὸ ἀριστερὸ καὶ τὸ δεξιὸ μου χέρι...
ἰδοῦ! κι' ἡ Αὐτοκράτειρα ἐκ μέσης μὲ συγκαίρει...
Καὶ τώρα, φίλοι Σύμβουλοι, μετὰ σειρὰν ἀγώνων
ἀπλόνομαι φαρδὺς πλατὺς 'στοὺς τάφους τῶν προγόνων
καὶ μυροδόλος ζέφυρος τὴν κόμην μου φυσᾷ...
ἔλατε νὰ μὲ στέψετε μὲ στέφανα χρυσᾷ...

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δῆμαρχος τὸ κούτελο σηκώνει
καὶ μ' ἕνα μάτσο μαῖντανὸ καθεὶς τὸν στεφανώνει
κι' ἀρχίζει πάλιν ὁ συρτὸς μετὰ βοῆς καὶ ζάλης
καὶ γίνετ' ἐρυθρόδερμος ὁ Λάμπρος ὁ Μιχαήλης,
κι' ὁ Ξένος ἀκτινοβολεῖ σὰν τὸν ἀποσπερίτη
καὶ κουτουλᾷ ἡ μύτη του τοῦ Γέροντα τὴ μύτη,
κι' ὁ Χαϊδᾶς τοῦ ναργιλῆ βαστώντας τὸ μαρκοῦτσι
σαλτάρει μέσα 'στὸ συρτὸ καὶ πάει κοῦτοι κοῦτσι,
ἐνῶ δὲ ἔλους ὁ χορὸς καὶ τὸ κρασί πυρῶνει
προφθάνει καὶ ὁ Φασουλῆς καὶ τοὺς ἐμβαγλαρόνει.)

Τὰ θερινὰ τὰ θέατρα δουλεύουν κάθε βράδυ,
τοῦ Ταβουλάρη ἐπὶ τῆς καὶ τοῦ Ἀλεξιάδη,
καὶ τρέχουν αἱ φιλέμορφοι 'στὸ ἕνα καὶ 'στὸ ἄλλο,
καὶ γέλοιο γίνεται πολὺ καὶ κλάψιμο μεγάλο.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξόδι.

μὲ Χρυσῆον μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ γῆρα δίχως ἀνδρᾶ, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.